

hver Gang det ærede Medlem Hr. Wiinblad maatte vandre i Fængsel, blev der Tusinder og atter Tusinder ude omkring i Landet, som sagde: Ja, men Hr. Wiinblad og „Social-Demokraten“ har jo fuldkommen Ret. Jeg minder om det Tilfælde, hvor Højesteret dømte „Social-Demokraten“s Redaktør, fordi Bladet havde bragt en Artikel om en Præst, der havde smidt en frugtsommelig Kvinde paa en Arbejdsvogn og transporteret hende til Usserød Fattiggaard, og om den Gang, da Højesteret fældede en lignende Dom over Redaktør Wiinblad i en Sag, hvor det ærede Medlems Modpart havde været i Stand til at sende de Vidner, der skulde afgive deres Vidnesbyrd, paa en Lystrejse til Sydamerika; det blev den Gang stærkt omtalt. Man har vistnok Lov til at sige, at det var Højesteret fuldkommen bekendt, hvorledes Forholdet laa, og det vakte ret stor Forundring, at Retten til Trods herfor alligevel fældede en saadan Dom. Jeg kunde ogsaa nævne den i sin Tid meget omtalte Schilderske Sag her i København, hvorom jeg mener, det med fuldkommen Ret blev sagt, at det var Synd, at daværende Folketingsmand, Højesterets-sagfører Svend Høgsbro skulde spille en udmærket Tale paa en Ret, der i Forvejen syntes at være indstillet paa at fælde en Dom, der var ganske i Strid med, hvad den almindelige Befolkning mente var Ret i den paagældende Sag. Jo, der har for saa vidt fundet Retsbelæring Sted fra Højesterets Side gennem de svundne Tider. Men jeg mener paa den anden Side, at man helst bør undgaa den Slags Ting, og at der vil være mindre Udsigt til, at noget saadant vil ske, hvis man indfører offentlig Votering.

Det ærede Medlem Hr. Holstein sagde i sin Tale forleden blandt meget andet, at det i vor Tid var blevet saaledes, at de økonomiske Klasseinteresser under den parlamentariske Ægide er kommet til at spille en stedse større Rolle. Jeg skal ikke komme ind paa en nøjere Undersøgelse af, hvorvidt det ærede Medlem har Ret i denne Udtalelse; jeg ønsker blot i Anledning af de faldne Ord herom at benytte Lejligheden til at sige, at efter min Opfattelse har de økonomiske Klasseinteresser gennem Tiderne stadig spillet en meget stor Rolle. Det er efter min Opfattelse aldeles uomtvisteligt, at det var de økonomiske Klasseinteresser, der i sin Tid, den 6. August 1873, bevægede Højesteret til at stadfæste den Dom, ved hvilken Pio, Brix og Geleff dømtes til flere Aars Forbedringshus. Det, der den Gang skete, var efter min Mening en oplagt Justitsforbrydelse, det var saaledes, at

Højesteret gjorde sig til eet med de daværende Magthavere og stillede sig til Raadighed som et villigt Redskab for den daværende Regering. Der kunde nævnes andre Tilfælde, hvor man med lige saa stor Ret kunde sige, at Klasseinteresser har spillet en meget fremtrædende Rolle. Vilde vi gaa Historien igennem, vilde vi finde det bekræftet gennem Tiderne den ene Gang efter den anden. Vilde f. Eks. Luthers store Reformation for 400 Aar siden være blevet til noget, om der ikke paa det Tidspunkt havde været en økonomisk Baggrund for hele den Bevægelse, der da rejstes? Vilde den store franske Revolution være blevet til noget, om det ikke ogsaa den Gang havde været saaledes, at der knyttede sig Klasseinteresser til Spørgsmaalet? Jeg mener, at Klasseinteresserne gennem Tiderne har gjort sig gældende i saare mange Forhold, og det vil vel være saa, saa længe Klassedelingen opretholdes; jeg mener derfor, at Maalet maa være dette at stille mod Ophævelse af Klasserne, thi derved undgaar man den Klassekamp, der paa forskellige Omraader kan give sig mindre heldige Udslag.

Sluttelig ønsker jeg blot at sige, at jeg er glad ved de Udtalelser, der i Gaar fremkom fra den højtærede Justitsminister, og tillige ved de Udtalelser, der forleden Dag fremkom fra det ærede Medlem Hr. Zahle med Hensyn til Højesterets Stilling i vort Statsliv. Det har for mig været en urimelig Tanke, at Højesteret skulde kunne komme ind paa at erklære en af Rigsdagen vedtagne og af Kongen stadfæstet Lov for grundlovsstridig. Jeg mener ikke, at det tilkommer Højesteret at træffe en saadan Afgørelse, og jeg er glad ved, hver Gang der fremkommer Indlæg, som giver Udtryk for den Opfattelse, at hvad der er lovligt vedtaget her i Rigsdagen, er noget, Landets Højesteret ikke kan omstøde.

Jeg skal endnu en Gang anbefale, at begge de foreliggende Lovforslag underkastes en velvillig og hurtig Behandling i et Udvalg.

Rytter: Jeg skal denne Gang nøjes med at omtale de store Principspørgsmaal og da først nævne de rejsende Landsretter, altsaa det Forhold, at Landsretterne i større Udstrækning kan sættes rundt omkring i Landet. Det ærede Medlem af Socialdemokratiet Hr. Knud Hansen udtalte, at jeg var Tilhænger heraf. Det er for saa vidt rigtigt; det er jeg indenfor en vis Begrænsning, som jeg ogsaa angav i mit sidste Foredrag her i Tinget. I en vis Udstrækning er det godt, at Landsretterne kan sættes udenfor deres